

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně **Mgr. J. P.**, zastoupené Mgr. Pavlem Šmídem, advokátem se sídlem Brno, Jaselská 23, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) **M. Ř.**, 2) **J. Ř.**, a 3) **Obce Dolní Věstonice**, se sídlem Dolní Věstonice 67, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2012, č. j. 29 A 19/2012 - 278,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení 1), 2) a 3) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2008, č. j. JMK 20784/2008, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Mikulov, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 10. 10. 2007, č. 689/2007, č. j. STU/070794/25/00/ALEL/005, jímž bylo žalobkyni, s odkazem na ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) nařízeno odstranění nepovolené stavby označené jako „*sklad zahradního nářadí na pozemcích p. č. 1859/1 a 1859/4, v k. ú. Dolní Věstonice*“. Krajský soud v Brně v pořadí prvním rozsudkem ze dne 28. 3. 2010, č. j. 29 Ca 110/2008 - 136 zamítl podanou žalobu

s odůvodněním, že žalovaný při rozhodování nepochybil, neboť nebyly splněny zákonné podmínky k tomu, aby stavba mohla být dodatečně povolena. Na základě žalobkyní podané kasační stížnosti byl tento rozsudek krajského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 11/2011 - 246 z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a věc byla vrácena krajskému soudu, který opětovně rozhodl v pořadí druhým rozsudkem ze dne 4. 12. 2012, č. j. 29 A 19/2012 - 278 (dále jen „napadený rozsudek“).

Krajský soud v napadeném rozsudku zrekapituloval, že jde o řízení ve věci nepovolené stavby žalobkyně, jejíž dodatečné povolení v režimu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona správní orgány vyloučily s tím, že tato stavba, která se nachází na pozemku obce, je v rozporu s veřejným zájmem, neboť se nachází v trase navrhované pozemní komunikace na parcelách č. 1859/1 a č. 1859/4, v k. ú. Dolní Věstonice. Správní orgány, které ve věci rozhodovaly (zejména pak žalovaný, který napravil drobné nedostatky v odůvodnění rozhodnutí prvostupňového) dle názoru krajského soudu vypořádaly argumentaci žalobkyně namítající nesprávné zakreslení cesty (v jejíž trase se má předmětná stavba nacházet) v územně plánovací dokumentaci a odmítly souvislost existence vinného sklepa žalobkyně (nacházejícího se v trase cesty, o jejíž existenci byl veden spor) s předmětem řízení o odstranění stavby. Prokázaly tedy, že předmětná stavba je v rozporu s veřejným zájmem, konkrétně cíli a záměry územního plánování (představovanými konceptem územně plánovací dokumentace), jakož i se stanoviskem Chráněné krajinné oblasti Pálava. Nebyly tak splněny podmínky k tomu, aby stavba žalobkyně mohla být dodatečně povolena. Krajský soud dále obsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 11/2011 - 246, a to se zřetelem na závěry, kde kasační soud přisvědčil kasační stížnosti žalobkyně v námitce, že nebyla vypořádána část její žalobní argumentace spočívající v tvrzení, že cesta navrhovaná územně plánovací dokumentací není vedena přes parcely č. 1859/1 a č. 1859/4 v k. ú. Dolní Věstonice, nýbrž přes parcelu č. 2012 v témže katastrálním území, která byla z původní parcely č. 1859/1 posunuta tak, že uvedená parcela č. 1859/1 je v současnosti oplocená jako součást zahrad, a stavba, o jejíž odstranění jde, se tak v trase navrhované cesty nenachází, a proto není v rozporu s veřejným zájmem.

V intencích názoru vysloveného zdejším soudem krajský soud především konstatoval, že tvrzení žalobkyně, že přes pozemek, na kterém je postavena nepovolená stavba, fakticky nevede žádná cesta (a nebylo tomu tak ani v době vydání rozhodnutí žalovaného), není spornou. Pro posouzení věci však jde o skutečnost právně nevýznamnou, neboť je nutno zabývat se tím, zda předmětná stavba koliduje se stavem předpokládaným v územně plánovací dokumentaci. Poté, co doplnil dokazování (především platným územním plánem obce Dolní Věstonice), dospěl krajský soud k závěru, že dle záměrů územního plánu obce, na kterém byly zahájeny práce v prosinci roku 2006, a v době vydání rozhodnutí žalovaného byl již schválen jeho návrh, jsou pozemky č. 1859/1 a č. 1859/4 v k. ú. Dolní Věstonice, na kterých stojí nepovolená stavba, zahrnuty mezi pozemky dotčené veřejně prospěšnými stavbami, konkrétně dopravní a technickou infrastrukturou. Žalobkyně si přitom byla již v době správního řízení vědoma toho, že na základě konceptu územního plánu obce by měl v budoucnu pozemek, na kterém je předmětná stavba umístěna, sloužit jako součást komunikace. Podle krajského soudu je nerozhodné, zda na pozemku bude v budoucnu přímo cesta, nebo technická

pokračování

infrastruktura (inženýrské sítě) a na věc nemá vliv ani skutečnost, že v důsledku pozemkových úprav parcela původního označení č. 1859/1 v mezidobí zanikla. Krajský soud se také vyjádřil k obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného, v němž byl v popsaném kontextu užit termín „*nově navržená cesta*“, přičemž dovodil, že termín „*cesta*“ není vhodně použit, neboť přesnou polohu plánované komunikace lze určit až na základě zpracované dokumentace pro územní řízení o umístění stavby. Tato dílčí nepřesnost však na zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu nemá žádný vliv. Podstatné je, že stavba žalobkyně je skutečně v rozporu s veřejným zájmem, neboť se prokazatelně nachází v přímé kolizi se záměry a cíli územního plánování týkajícími se rozvoje daného území, konkrétně se záměrem vybudování komunikace, která by zajišťovala dopravní obslužnost dané lokality, včetně koridoru sítě technické infrastruktury území. Není tak splněna obligatorní zákonná podmínka pro dodatečné povolení této stavby.

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností odvolávající se na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka tvrdí, že ačkoliv se krajský soud v napadeném rozsudku podrobněji zabýval reálným stavem vedení cesty přes pozemky č. 1859/1 a č. 1859/4 v k. ú. Dolní Věstonice, vyvodil ze zjištěného skutkového stavu nesprávné právní závěry. Závěr krajského soudu, že (stávající) vedení cesty mimo zmiňované pozemky není pro posouzení věci podstatné, je dle stěžovatelky chybný. Zdůraznila, že jak v roce 2003, kdy bylo stavební úřadem v Mikulově zahájeno řízení o odstranění stavby, tak i v roce 2008 (tedy v době vydání rozhodnutí žalovaného), se jednalo dle tehdy účinného územního plánu obce Dolní Věstonice o pozemek sloužící jako obslužná komunikace; pozemek, na kterém se nachází její stavba, však jako obslužná komunikace nikdy nesloužil. Nadto se krajský soud nezabýval cestou jako účelovou komunikací dle územního plánu účinného v době řízení o odstranění stavby, ale stavem dle nového územního plánu obce Dolní Věstonice, účinného od 6. 4. 2009. Podle stěžovatelky tedy krajský soud nevycházel ze skutkového stavu rozhodného v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ustanovení § 75 s. ř. s. Jelikož stěžovatelka již od počátku řízení poukazuje na skutečnost, že pozemek, na kterém stojí stavba, nikdy nesloužil jako obslužná komunikace, a ani tak (vzhledem k využití okolních pozemků jako zahrad a vinného sklepa ve vlastnictví stěžovatelky) sloužit nemůže, nedosahují škodlivé následky nepovolené stavby takové intenzity, která by vedla k porušení veřejných zájmů. Stěžovatelka také uvedla, že jakkoli je v současném územním plánu obce Dolní Věstonice pozemek označen jako *veřejná a dopravní infrastruktura*, nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, že posuzovaná stavba odporuje veřejnému zájmu, jelikož vzhledem k historickým skutečnostem a reálnému stavu nemůže pozemek jako komunikace pro motorovou dopravu sloužit; pokud jde o vedení inženýrských sítí, ty nemusejí být bezpodmínečně vedeny před předmětný pozemek, nýbrž pod stávající cestou. Konečně poukázala na rozhodnutí Městského úřadu Mikulov, č. 68/2000 ze dne 28. 2. 2000, podle něhož byly podmínky pro dodatečné povolení stavby splněny, a proto byla tímto rozhodnutím stavba dodatečně povolena.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Osoby zúčastněné na řízení ad 1) a 2) setrvaly na dosavadních stanoviscích, vyjádřených již v řízení před správními orgány, i v řízení před krajským soudem.

Zdůraznily rozpor dotčené nepovolené stavby s veřejným zájmem, a to nejen pro její kolizi s plánovanou obslužnou komunikací, ale i pro její umístění v Chráněné krajinné oblasti Pálava; zde poukázaly na negativní stanovisko dotčeného správního orgánu - Správy CHKO Pálava. Stavba je, a i dříve byla, v rozporu s územně plánovací dokumentací obce a brání předpokládanému užívání pozemku jako veřejné komunikace; přes pozemek, který je zastavěn stavbou stěžovatelky, má vést přístupová cesta k plánované výstavbě a mají zde vést i inženýrské sítě. Otázka, zda je vedení inženýrských sítí pod navrhovanou komunikací možné, je v daném řízení nevýznamná; stavba stěžovatelky brání jiným osobám k přístupu na jejich pozemky. Pokud se stěžovatelka dovolává ochrany svého ústavně zaručeného práva, přehlíží, že se takové ochrany nelze dovolávat, jde-li o právo nabyté nelegálně. Osoby zúčastněné na řízení také znovu poukázaly na fakt, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného je relevantní právní stav v době realizace neoprávněné stavby. Podaná kasační stížnost je kromě toho nepřípustná dle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.; stěžovatelka se vedením soudního řízení pouze snaží zneužívat právního řádu k dlouhodobému nerušenému užívání své nelegální stavby. S ohledem na tyto skutečnosti osoby zúčastněné 1) a 2) navrhly kasační stížnost zamítnout.

Obec Dolní Věstonice, jako osoba zúčastněná na řízení ad 3), uvedla, že souhlasí s názorem krajského soudu, vysloveným v napadeném rozsudku. Naopak tvrzení stěžovatelky považuje za nedůvodná. Z její strany se jedná o pochybení od samého počátku, neboť postavila stavbu bez stavebního povolení na cizím - obecním pozemku, bez souhlasu vlastníka. I to je v přímém rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou osob zúčastněných na řízení ad 1) a 2), podle níž je kasační stížnost nepřípustná. Pokud by totiž byla tato námitka shledána důvodnou, jednalo by se o překážku bránící meritornímu projednání kasační stížnosti, neboť by nebyly splněny všechny podmínky, za nichž může soud ve věci jednat (podmínky řízení).

Přestože obecně platí, že rozhodl-li krajský soud znovu poté, co jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno [§ 104 odst. 3 písm. a)], věta první před středníkem s. ř. s.], je kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí již zásadně nepřípustná, nelze tuto zásadu vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud předcházející rozhodnutí krajského soudu zrušil pro předcházející procesní vady, respektive pro nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. Právě o takový případ se jedná v dané věci, neboť věcně se Nejvyšší správní soud zabýval pouze některými kasačními námitkami, přičemž předcházející rozsudek zrušil pouze z toho důvodu, že krajský soud opomenul vypořádat jednu z žalobních námitek. Pokud jde tedy o posouzení způsobu, jakým krajský soud v novém rozsudku vypořádal tuto žalobní námitku, zde shora zmiňovaná restrikce nového kasačního přezkumu založena není, neboť věcně se k této otázce kasační soud dosud nevyjádřil. Celkové odmítnutí další kasační stížnosti pro nepřípustnost (tedy i v rozsahu závěrů krajského soudu, které - pro jeho předchozí pochybení - dosud nebyly podrobeny kasačnímu přezkumu) by představovalo fakticky odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Obdobně se opakovaně vyjádřil i Ústavní soud, například v nálezu sp. zn. IV. ÚS 136/2005, publikovaném pod č. 119/2005 Sbírky nálezů Ústavního soudu, nebo také rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165 (in <http://nssoud.cz>). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost (rozporující správnost závěrů krajského soudu

pokračování

o otázce, která zůstala předcházejícím rozsudkem opomenuta) připustil k meritornímu posouzení.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodu v ní uvedeného (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Jak již výše uvedeno, stěžovatelka se dovolává existence kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vytýká krajskému soudu, že skutkový stav, který i po doplněném dokazování zjistil, nesprávně právně posoudil, zejména nesprávně vyhodnotil význam polohy navrhované cesty, tedy otázku, zda tato cesta má vést přes parcelu č. 1859/4, respektive (původní) parcelu č. 1859/1 v k. ú. Dolní Věstonice. Jde tedy o posouzení, zda existuje mezi posuzovanou stavbou a navrhovanou místní komunikací kolize, či zda je navrhovaná komunikace vedena (pouze) přes novou parcelu č. 2102 v témže katastrálním území, s jejíž polohou již stavba v kolizi není a nemůže tak představovat rozpor s veřejným zájmem.

V posuzované věci je především nepochybné, že přes pozemek, na němž je postavena nepovolená stavba, v současnosti nevede cesta a nevedla zde ani v době napadeného rozhodnutí, neboť vlivem pozemkových úprav, ke kterým došlo ještě v době před vydáním napadeného rozhodnutí správního orgánu, parcela označená p. č. 1859/1 zanikla a stala se součástí oplocených zahrad; stávající využívaná cesta vedla a vede přes nově vytvořenou parcelu č. 2102, v jejíž trase nepovolená stavba stěžovatelky neleží. Tuto skutečnost vyhodnotil krajský soud zcela správně jako pro věc právně nevýznamnou (viz zejména odstavce [27], [36] a [39] odůvodnění rozsudku) a shrnul, že podstatné je, že již v době vydání napadeného správního rozhodnutí byl projednáván záměr územního plánu obce Dolní Věstonice, který předpokládal využití (původní) parcely č. 1859/1 pro účely vybudování veřejně prospěšné stavby, v souvislosti s budoucí předpokládanou výstavbou rodinných domů v dané lokalitě, čehož si již v té době stěžovatelka byla vědoma.

Stěžovatelka se nesprávně domnívá, že rozhodným pro posouzení souladu její stavby s veřejným zájmem je reálný stav vedení stávající cesty v dané lokalitě, a nikoli skutečnost, jaké bylo zamýšlené využití pozemků, na nichž se stavba nachází, z pohledu územně plánovací dokumentace (případně územně plánovacích podkladů) platné v době rozhodování stavebních orgánů. Je třeba upozornit, že byla-li stavba postavena bez stavebního povolení či ohlášení (o čemž není v dané věci sporu), je povinností stavebního úřadu zahájit řízení o jejím odstranění [§ 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona]; má-li být v tomto řízení uvažováno o dodatečném povolení stavby, musí být její soulad s veřejným zájmem (tedy i s cíli a záměry územního plánování) hodnocen vždy v kontextu aktuální územně plánovací dokumentace (územně plánovacích podkladů), jako by tomu bylo u běžného rozhodování o žádosti o vydání stavebního povolení.

Již v době vydání prvoinstančního rozhodnutí tak vycházel stavební úřad z konceptu řešení územního plánu (§ 21 stavebního zákona), který byl zpracován a projednán s dotčenými orgány státní správy již v roce 1993; na něj bylo následně

vypracováno souborné stanovisko, schválené obcí. Původní parcela č. 1859/1, která byla dle údajů v katastru nemovitostí vedena jako *ostatní plocha*, a parcela č. 1859/4, z ní vyčleněná, vedena jako *zastavěná plocha*, jsou v tomto konceptu navrženy jako obslužná komunikace pro budoucí výstavbu rodinných domů v dané lokalitě a byly označeny jako *zpevněná obslužná komunikace navazující na plochu technické a dopravní vybavenosti* (viz č. l. 13 - 16 správního spisu, kde je založena fotokopie části mapového podkladu s odpovídajícím zákresem, opatřeným legendou). Takové užití zmiňovaných pozemků se v průběhu doby nezměnilo. Od uvedeného konceptu a schváleného souborného stanoviska se totiž neodchýlil ani nový návrh územního plánu, jehož zpracování bylo (po neschválení původního návrhu územního plánu, pro který byly zmiňované podklady vyhotoveny) zahájeno již za účinnosti nového stavebního zákona [zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu („nový stavební zákon“)], dne 18. 12. 2006. V době rozhodování žalovaného (právě k tomuto okamžiku je nutno upínat zjišťovaný skutkový stav věci) bylo již schváleno zadání (nového) územního plánu (stalo se tak 7. 1. 2008). Jakkoli ve správním spisu není toto schválené zadání založeno, zdejšímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že výsledná podoba územního plánu (schválená v dubnu 2009) se, pokud jde o řešenou lokalitu, neliší od schváleného zadání – viz str. 15 a 16 odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 9 Ao 5/2010 - 87 (in <http://nssoud.cz>), kde byl projednáván návrh stěžovatelky na zrušení (nového) územního plánu obce Dolní Věstonice.

Ve všech zmiňovaných podkladech byly pozemky č. 1859/1, respektive 1859/4 v k. ú. Dolní Věstonice, určeny k využití jako obslužná komunikace, tedy jako pozemky, na nichž má být v budoucnosti realizována veřejně prospěšná stavba. Tento záměr nebyl ovlivněn ani provedenými pozemkovými úpravami z roku 2007. Na základě nich sice zanikl pozemek č. 1859/1, avšak daná pozemková podstata (představující dříve parcelu č. 1859/1) zůstala podle konceptu řešení územně plánovací dokumentace i podle následně schváleného návrhu zadání územního plánu určena k využití jako obslužná komunikace. Tedy předpokládaný účel užití uvedené pozemkové podstaty dříve představované parcelou č. 1859/1 se ani po pozemkových úpravách nezměnil.

Proto i když stěžovatelka opodstatněně argumentovala skutečností, že nepovolená stavba není v kolizi s parcelou č. 2102, která byla pozemkovou úpravou nově vytvořena ze zaniklé parcely č. 1859/1 posunutím jižně z původní parcely, přesto nebyl vytvořením této nové parcely č. 2102 zhojen nedostatek souladu nepovolené stavby stěžovatelky s veřejným zájmem, představovaným cíli a záměry územního plánování.

Pokud stěžovatelka vytýkala krajskému soudu pochybení v tom směru, že věc posuzoval podle schváleného územního plánu obce, jehož účinnost nastala až dne 24. 4. 2009, tedy v době po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, lze jí přisvědčit v tom, že jde o novou skutečnost, jejímž zohlednění překáží ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. Jak však již bylo výše uvedeno, z obsahu tohoto územního plánu plyne, že se v případě posuzované lokality neodchyluje od schváleného souborného stanoviska, zpracovaného na základě výsledků projednání konceptu řešení územně plánovací dokumentace (o které se argumentačně opírají správní orgány), ani od svého schváleného zadání. Tedy, i kdyby krajský soud k dnes již schválenému územnímu plánu obce Dolní Věstonice nepřihlédl, závěr o nesouladu stavby na pozemku č. 1859/4 s cíli a záměry územního plánování byl již

pokračování

dostatečně osvědčen. I přes tento argumentační deficit tak závěry krajského soudu obstojí; podstatné je, že ve svých úvahách respektoval právní názor kasačního soudu, dle kterého není podstatné kudy nyní fakticky vede obslužná komunikace, ale jaké využití pozemků v uvedené lokalitě (místě zaniklého pozemku č. 1859/1) předpokládají územně plánovací podklady a dokumentace.

Není tedy relevantní, že podle stěžovatelky pozemek, na kterém stojí stavba, jako obslužná komunikace nikdy nesloužil a (má-li zůstat stavba zachována, sloužit ani nemůže), neboť pro právně aprobovaný způsob využití tohoto pozemku je rozhodný nikoliv stav faktický (byť zde zřejmě založený před dobou více jak 50 let), nýbrž stav právní, který vyplývá ze závazné územně plánovací dokumentace, nebo (pokud jí není) jejího konceptu, či jiných nástrojů územního plánování. Tomu ostatně korespondoval i zápis uvedených nemovitostí v katastru nemovitostí, kde jak původní parcela č. 1859/1, tak i současné parcely č. 1859/4, a č. 2102, vše v k. ú. Dolní Věstonice, byly z hlediska způsobu využití označeny jako *ostatní komunikace*.

Proto krajský soud nepochybil, aproboval-li závěr žalovaného, že nepovolená stavba stěžovatelky je v rozporu s veřejným zájmem. Je třeba mít na zřeteli, že stavební zákon v § 88 odst. 1 písm. b) zásadně předpokládal odstranění nepovolené stavby; možnost jejího dodatečného povolení byla koncipována jako výjimka z tohoto pravidla, jejíž využití bylo kogentně vázáno na splnění podmínek stanovených v zákoně. Jednou z nich je právě soulad nepovolené stavby s veřejným zájmem, kde bylo důkazní břemeno jednoznačně přeneseno na stavebníka. Kritéria pro posouzení tohoto souladu byla v zákoně vymezena příkladmo; je tedy zřejmé, že ta kritéria, která zákon zmiňoval, je u nepovolené stavby třeba zkoumat vždy, neboť jde o kritéria natolik významná, že bez jejich respektování nepovolenou stavbu vůbec povolit nelze. Své důkazní břemeno stěžovatelka neunesla, neboť konkrétně soulad její nepovolené stavby s cíli a záměry územního plánování prokázán v řízení nebyl; naopak nepovolená stavba na tyto cíle a záměry naráží, jak bylo vyloženo výše.

Konečně, namítala-li stěžovatelka, že odstranění nepovolené stavby brání rozhodnutí Městského úřadu v Mikulově ze dne 28. 2. 2000, č. 68/2000, kterým měla být tato stavba povolena, zde Nejvyšší správní soud poukazuje na závěry, které uvedl již ve svém předchozím rozsudku ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 11/2011 - 246.

S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení mezi účastníky se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s., dle kterého má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti účastník, který měl ve věci plný úspěch. Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti neúspěšná, proto jí právo na náhradu řízení nenáleží. Pokud jde o účastníka procesně úspěšného – žalovaného, v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly náklady, převyšující jeho běžné administrativní výdaje. Náhrada nákladů řízení mu proto přiznána nebyla.

O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Dle ustanovení prvně zmíněného mají osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim

vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; náhrada nákladů řízení jim může být přiznána též z důvodů hodných zvláštního zřetele. Jelikož zdejší soud neshledal existenci žádné z těchto okolností, rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nemají.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné. (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. srpna 2104

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu